

כפי שאבי סיפר לי

על פי זיכרונותיו של יוסף הלברטל, ז"ל.

מאת ביאטריס הל

(מחזאית ההצגה **אסונות וניסים**)

הספר שמתעד את תולדות השואה אצל משפחת הלברטל

ולמרות זאת ואול דווקא משום כך, בוקעים ממנו קולות איתנים של חיים, תקווה ואהבה.

ניתן להזמין את הספר ב03-5221101 **תיאטרון הנפש-**

www.gfh.org.il ובמוזיאון בית לוחמי הגטאות

בגב הספר:

"וקורה שככל שאני עסוקה יותר בחיפוש משמעות לחיי שלי, כך אני חוזרת לאותו המקום, לאבי, לביתו, לזיכרונותיו." במשך שנים חזרה באטריס הל "לאותו המקום" בשיחות אין-ספור שקיימה עם אביה, יוסף הלברטל, יליד לאנצוט, פולין, שאיבד בשואה את הוריו, אחותו, בן-דודתו ועוד רבים-רבים ממשפחתו הענפה. יוסף היגר אחרי המלחמה לאורוגוואי, הקים משפחה, ולאחר שילדיו בגרו, עלה בעקבותיהם לישראל, והוא חי היום בירושלים.

"אבא שלי לא מספר את הסיפור שלו ברצף או בזמן עבר, כי מבחינתו, המאורעות חוזרים ומתרחשים ממש עכשיו, לנגד עיניו," כותבת הל בפתח הספר, ובכך קובעת את אופיו כספר הכתוב בלשון אישית, סיפורית ואסוציאטיבית, לשונו של אביה, ובו שלובים מעת לעת שאלותיה שלה או מחשבותיה בעקבות סיפוריו.

"אלו היו שנים עצובות", מציין האב בפני בתו, והדיאלוג המתמשך ביניהם יוצר אט-אט פסיפס לא גמור של עובדות, אירועים, החמצות, תמונות, הרהורים וכאבים, שהשנים לא הכהו במאומה את רישומם הראשוני, הרגיש והנוקב. מבעד לתיאוריו האוטנטיים כל-כך של יוסף, פעם בעיני ילד, פעם בעיני נער ופעם כמבוגר העושה עם עצמו חשבון נפש, מצטיירת לאנצוט שלפני הכיבוש הנאצי, מצטיירת משפחתו הקטנה, הנסה על נפשה ומאבדת במערבולת המלחמה בזו אחר זו נפשות קרובות ואהובות, ומצטיירת ההיאחזות בחיים למרות הכל, תוך נדודים מארץ לארץ, מיבשת ליבשת.

ובסופו של דבר, בחלוף השנים, חשה הבת כי אביה "חי את חייו בחפץ לב ... הוא סבל רבות, אך לא הפך מר ... אבא שלי מעולם לא התייאש, ולכן הוא גם לא שכח." סיפורו המתועד כאן הוא עדות לכך.

המחברת, באטריס הל (הלברטל), ילידת אורוגוואי, עלתה ארצה בראשית שנות השבעים, נשואה ואם לשניים, מתגוררת בתל אביב. הל עובדת ב"תיאטרון הנפש", המעלה הצגות לבני נוער ולקהל הרחב בארץ ובחו"ל בנושאים השאובים מן החברה הישראלית והתרבות היהודית.